

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslagets baggrund:

Med baggrund i Skatte- og Afgiftsudvalgets betænkning til 2. behandling af FM 2005/113 besluttede Landstinget at opfordre Landsstyret til at fremsætte de nødvendige forslag til en samling af inkassoopgaven.

Med nærværende forslag efterkommes Landstingets beslutning for så vidt angår den del af lovgivningen, som henhører under Hjemmestyrets kompetence.

På indeværende samling behandles desuden forslag til landstingsbeslutning om Grønlands Hjemmestyres udtalelse til forslag til ændring af lov om rettens pleje i Grønland (EM 2007/xx). Der er tale om, at retsplejelovens kap. 7, § 19, stk. 1, foreslås ændret så pantefogderne fremover skal beskikkes af Landsstyret og ikke som nu af kommunalbestyrelserne.

Etablering af én landsdækkende inddrivelsesmyndighed vil, udover rationalisering og effektivisering og de deraf afledte positive økonomiske virkninger, medføre store ændringer i den offentlige udførelse og fordeling af opgaver og dermed påvirke både kommunernes og Landsstyrets administration og deres personale.

Arbejdet er derfor gennemført i et projekt, hvor såvel KANUKOKA som repræsentanter for den kommunale forvaltning har været aktivt inddraget med henblik på en gennemarbejdet løsning af opgaven. Det er under dette arbejde blevet understreget, at der kommunalt er modstand mod, at inkassoopgaverne samles hos Hjemmestyret. Gennemføres sammenlægningen på trods heraf, bør hele det kommunale så mange inddrivelsesområde opkrævningsopgaver som muligt overgå til Hjemmestyret, hvorefter der bør arbejdes videre med også at samle det meste af opkrævningsarbejdet, så behovet for koordinering mellem opkrævning og inddrivelse begrænses mest muligt.

Følgende målsætninger er relevante for organiseringen af inddrivelsesarbejdet:

- Ensartet udøvelse af restanceinddrivelsen og dermed vægtning af retssikkerheden.
- Kvalitet og effektivitet i betjeningen af debitorerne og kreditorerne.
- Styring og prioritering af restanceinddrivelsen mod de debitorer, hvor der er størst sandsynlighed for betalingsevne.

- Fokus på konsekvent anvendelse af de mest effektive inddrivelsesmidler.
- Koordineret restanceindsats.
- Ledelsesmæssig fokus på opgaven.
- Hensigtsmæssige administrative værktøjer.
- Effektive arbejds gange.
- Løbende efter- og videreuddannelse af personalet.

For at kunne opfylde målsætningerne er det efter Landsstyrets opfattelse en forudsætning, at restanceinddrivelsen samles i én landsdækkende inddrivelsesmyndighed, således at arbejdsopgaverne vedrørende inddrivelse af det offentlige restancer henlægges til skatteforvaltningen per 1. januar 2008.

Ud over de organisatoriske tilpasninger indeholder forslaget de nødvendige regeltilpasninger og -forenklinger for at samspillet mellem fordringshaverne (kommunerne, A/S Boligselskabet INI, Nukissiorfiit, Hjemmestyret med flere) på den ene side og inddrivelsesmyndigheden på den anden side kan fungere smidigt og fleksibelt.

2. Lovforslagets hovedpunkter:

Én landsdækkende inddrivelsesmyndighed

Én landsdækkende inddrivelsesmyndighed vil efter Landsstyrets opfattelse have lettere ved at opfylde målsætningerne, end det er tilfældet såvel med den nuværende organisering som i en situation, hvor de nuværende 18 kommuner sammenlægges til 4 kommuner.

I dag foregår eksempelvis udvekslingen af viden og information i et uformelt forløb, og der er derfor ingen sikkerhed for, at relevant viden og information kommunikeres og gøres tilgængelig for alle medarbejdere. Dette vil også være tilfældet efter en sammenlægning til 4 kommuner. Følgerne heraf er forskelle i inkassokontorenes viden og praksis. En forskel, som indebærer en svækkelse af debitorernes og kreditorernes retssikkerhed. En landsdækkende inddrivelsesmyndighed vil være forpligtet til at gennemføre en systematisk kommunikation med alle medarbejdere, herunder via kurser, og give ensartede problemstillinger en ensartet behandling og på den måde sikre ligebehandlingsprincippet efterlevet på tværs af kommunegrænserne.

Et hovedsigte i en landsdækkende inddrivelsesmyndighed vil være at opprioritere indsatsen over for den gruppe debitorer, som har betalingsevne, eller som bevidst forsøger at unddrage sig betaling ved konkursrytteri, kreditorly med videre. Heri indgår opbygning af et nyt IT-system, med henblik på dels at samle al offentlig inddrivelse, dels at understøtte og udbygge mulighederne for en maskinel sagsbehandling på de områder, hvor dette kan effektivisere inddrivelsen.

Organisation

Sammenlægningen i en landsdækkende inddrivelsesmyndighed foreslås gennemført per 1. januar 2008.

Sammenlægningen sker ved at de kommunale inddrivelsesopgaver, jf. definitionen nedenfor i afsnittet om opgaver, overgår til inddrivelsesmyndigheden. De opgaver, som er knyttet til kommunernes funktion som kreditor (regningsfunktionen), overgår derimod ikke til inddrivelsesmyndigheden.

Organiseringen af inddrivelsesmyndigheden er principielt et landsstyreanliggende, der ikke kræver særlig lovgivning. Derfor er den nye inddrivelsesmyndighed som udgangspunkt alene omtalt i forslaget til § 11 a, stk. 1, jf. forslagets nr. 5.

De medarbejdere, som overgår fra kommunal ansættelse til ansættelse i skatteforvaltningen, vil i udgangspunktet bevare deres bopæl og have kontor med videre i den by, hvor de i dag udfører deres arbejde. Ingen af de pågældende medarbejdere vil derfor skulle flytte til en anden by for at bevare deres nuværende arbejde.

Denne model sikrer, at der tages størst mulig hensyn til medarbejdernes ønsker til, hvor de skal bo og arbejde. Samtidig giver modellen mulighed for at fastholde den nuværende lokale kontakt til borgere og virksomheder.

Over tid vil der, under hensyn til ønskerne om faglig bæredygtighed, effektivitet i opgaveløsningen med videre, ske en vis samling af medarbejdere og opgaver i regionskontorer eller lignende. Disse regionskontorer behøver ikke nødvendigvis blive placeret i de samme byer, hvor der i dag er skatteregionscentre, idet moderne kommunikationsmidler og en velfungerende infrastruktur giver mulighed for at lægge vægt på hensynene til eksempelvis fysiske faciliteter, faglige kompetencer med videre.

Pantefogderne vil som hidtil være underlagt kredsretterne i konkrete sager om tvangsfuldbyrdelse af fordringer omfattet af pantefogdernes saglige kompetencer. Bl.a. vil skatteforvaltningens ledelse ikke kunne pålægge en pantefoged at gennemføre tvangsfuldbyrdelse i en sag, hvor der er tvivl om grundlaget for tvangsfuldbyrdelsen. I dette tilfælde skal pantefogeden i henhold til retsplejelovens regler indbringe sagen for kredsretten til efterprøvelse. I forhold, der ikke vedrører tvangsfuldbyrdelse, for eksempel personalespørgsmål, tilrettelæggelse af arbejdsgange, inddrivelse af fordringer, der ikke er omfattet af pantefogdernes saglige kompetence, og lignende, er pantefogden ligesom andre ansatte i skatteforvaltningen underlagt skatteforvaltningens ledelse.

Organiseringen som én landsdækkende inddrivelsesmyndighed giver færre interne barrierer, hvilket øger mulighederne for en effektiv anvendelse af inddrivelsesmyndighedens ressourcer, såvel med hensyn til personale som med hensyn til anvendelse af elektroniske hjælpemidler. Bl.a. bliver det lettere at oprette enheder til at administrere specielle sagsområder og lettere at kanalisere ressourceanvendelse til områder, hvor der er aktuelle behov.

Organiseringen vil ske, så den styrker mulighederne for at prioritere anvendelsen af ressourcer og ensartethed i opgaveløsningen på landsplan samt muliggør entydige referencelinier på alle niveauer i organisationen.

Der etableres et antal ledelsesfunktioner med henblik på at sikre prioriteringen "på tværs", herunder uddannelse og udvikling af medarbejderne.

Opgaven

Inddrivelsesmyndighedens opgave vil bestå i at inddrive de tilgodehavender, som er omfattet af pantefogdernes saglige kompetence. Pantefogdernes saglige kompetence er fastlagt i § 1, stk. 2, i kapitel 7 i lov om rettens pleje i Grønland og § 2 i landstingslov om inddrivelse og forebyggelse af restancer til det offentlige, jf. § 1, stk. 3, i kapitel 7 i lov om rettens pleje i Grønland, og omfatter bl.a. det offentliges krav på betaling af husleje, varme, el, vand, renovation, krav på tilbagebetaling af lån eller renter af lån ydet af det offentlige mod sikkerhed i fast ejendom eller løsøre, skattekrav, krav på betaling af underholdsbidrag, daginstitutions- og dagplejepladser samt skorstensfejning.

Inddrivelsen kan bl.a. ske ved anvendelse af løntilbageholdelse, udlæg, indtrædelsesret, modregning, indgivelse af konkursbegæring eller frivillige betalingsordninger.

For fordringer, som ikke er omfattet af pantefogdernes saglige kompetence og hvor pantefogderne derfor ikke kan foretage tvangsfuldbyrdelser, vil inddrivelsesmyndigheden yde bistand til kommunerne og Hjemmestyret i form af udsendelse af rykkere, indgåelse af betalingsaftaler, udtagning af stævninger og lignende opgaver af inddrivelsesmæssig karakter. Uden for pantefogdernes saglige kompetence falder eksempelvis fordringer vedrørende for meget udbetalt løn, tandlægebehandlinger, byggemodningsafgifter, betalinger for snerydning.

Også udenlandske krav, der inddrives af pantefogderne i Grønland, og grønlandske krav, der inddrives af myndigheder i udlandet, skal efter forslaget behandles af inddrivelsesmyndigheden.

Det er i udgangspunktet fortsat op til fordringshaverne at tilrettelægge selve opkrævningsarbejdet, der, afhængigt af lovgivningen og praksis på de enkelte områder, omfatter beregning og udsendelse af opkrævninger eller indgåelse af betalingsaftaler og afdragsordninger, kontrol med at betalingen sker og rykkerprocedurer.

For at begrænse omfanget af dobbeltarbejde foreslås tidspunktet, hvor de kommunale fordringer overgår til inddrivelsesmyndigheden, rykket frem til det tidspunkt, hvor det konstateres, at fordringerne ikke er betalt inden udløbet af den ordinære betalingsfrist. Der er herved samtidig henset til, at sammenlægningen af inkassoopgaverne medfører, at en del af de kommunale medarbejdere, som i dag udfører rykkerprocedurer med videre, bliver overflyttet til skatteforvaltningen.

Indtil fordringen er overdraget til skatteforvaltningen til inddrivelse kan kommunerne og andre fordringshavere indgå aftaler om afdragsvis betaling eller yde henstand med betalingen. Når en fordring er overdraget til skatteforvaltningen, er det kun inddrivelsesmyndigheden, som kan tillade afdragsvis betaling eller yde henstand

hermed. Denne grænsedragning har til formål at sikre klarhed i administrationen på området.

Det er ikke hensigten, at der i kommunernes og andre fordringshaveres arbejde skal indgå egentlige betalingsevnevurderinger eller anden ressourcekrævende sagsbehandling i forbindelse med for eksempel indgåelse af en betalingsaftale, men derimod følges mere enkle procedurer.

Forslaget tilgodeser på den ene side hensynet til administrative lettelser og effektiviseringer i opkrævnings- og inddrivelsesarbejdet samtidig med, at der på den anden side gives plads til fleksibilitet og individuelle hensyn af bl.a. social karakter i forhold til debitorerne.

I det omfang debitor i forvejen er kendt af fordringshaveren, eksempelvis som social klient i den kommunale socialforvaltning, vil kendskabet til debtors økonomiske og sociale situation selvsagt kunne indgå i vurderingen af, om en kommune som fordringshaver finder det rimeligt og hensigtsmæssigt at tillade afdragsvis betaling eller henstand frem for at overdrage fordringen til inddrivelsesmyndigheden. På den anden side er det ikke hensigten, at de enkelte fordringshavere skal afkræve debitorerne dokumentation eller indhente yderligere oplysninger om debitorernes forhold med henblik på at foretage en betalingsevnevurdering for at kunne tillade afdragsvis betaling eller henstand som nævnt. Mulighederne er tænkt som et redskab, der ikke kræver ressourceanvendelse af nævneværdigt omfang hos de enkelte fordringshavere, og som det er frivilligt at benytte.

Herudover foreslås, at det fortsat vil være fordringshaveren, der, i tilfælde af manglende betaling til forsyningsselskaber eller af leje, træffer eventuel afgørelse om at lukke for varme og el eller om at udsætte debitor af et lejemål, ligesom det er fordringshaveren, der foranlediger afgørelsen effektueret. Der er tale om nogle særlige tiltag, hvor gennemførelsen som oftest enten medfører eller betinger et tæt samarbejde med de sociale myndigheder.

Hvis der er tvist om kravets eksistens eller størrelse, skal tvisten i udgangspunktet søges afklaret ved fordringshaverens foranstaltning.

Ændrede forhold

Bliver de enkelte fordringshavere bekendt med, at debtors forhold er ændret væsentligt efter overdragelse af fordringen til inddrivelsesmyndigheden, skal fordringshavere underrette inddrivelsesmyndigheden herom. Såfremt debtors forhold bedres, kan fordringshaveren i den forbindelse anmode inddrivelsesmyndigheden intensivere inddrivelsen. Herved vil fordringshaverens kendskab til debitor kunne være udslagsgivende for inddrivelsen.

Tilbagekaldelse

Som udgangspunkt kan fordringshavere som ejer af fordringerne frit tilbagekalde fordringer, der er overdraget til skatteforvaltningen. Fordringer, der er omfattet af

refusionsret fra landskassen, sendes dog ikke tilbage til fordringshaveren, eller den, der på vegne af fordringshaveren, har forestået opkrævningen, idet der reelt er tale om udgifter afholdt af Hjemmestyret.

I visse tilfælde vil en tilbagekaldelse kunne gribe direkte forstyrrende ind i inddrivelsesmyndighedens arbejde. Dette kan eksempelvis være tilfældet, hvor inddrivelsesmyndigheden har iværksat løntilbageholdelse, har indgået betalingsaftale eller der er indledt en sag om gældssanering. Med henblik på sådanne og lignende sager foreslås det, at skatteforvaltningen gives mulighed for at afvise anmodninger om tilbagekaldelse.

Sagens overdragelse

Det er en betingelse for overdragelse af en sag til inddrivelsesmyndigheden, at debitor underrettes skriftligt af fordringshaveren om overdragelsen. I praksis kan underretningen ske som led i opkrævningsproceduren, for eksempel på selve opkrævningen eller - såfremt der praktiseres en rykkerprocedure - sidste rykkerskrivelse inden overdragelsen. På tilsvarende vis skal fordringshaveren give debitor besked, hvis fordringen tilbagekaldes af fordringshaveren, for eksempel med henblik på at give midlertidig henstand med betalingen.

Inddrivelsesmyndigheden kommer som udgangspunkt først ind i billedet, når fordringshaveren har udtømt mulighederne for at opkræve fordringen, det vil sige, når en debitor ikke overholder betalingsfristen eller misligholder en aftale om betaling i rater på trods af en eller flere rykkerskrivelser. Først på dette tidspunkt har fordringen udviklet sig til en restance, som fordringshaveren overdrager til inddrivelsesmyndigheden med henblik på afvikling.

På det kommunale område foreslås tidspunktet for fordringernes overdragelse til skatteforvaltningen til inddrivelse fremrykket til, når det konstateres, at debitor ikke har indbetalt inden udløbet af den almindelige betalingsfrist, jf. ovenfor vedrørende opgaven.

Når særlige forhold taler derfor, vil fordringerne kunne overdrages til inddrivelsesmyndigheden på et tidligere tidspunkt. Det kan for eksempel være aktuelt, hvis der er krav til opkrævning vedrørende eksempelvis underholdsbidrag og daginstitutionsbetaling samtidig med, at en eller flere andre fordringer er overdraget til inddrivelse hos inddrivelsesmyndigheden. Debitor vil i en sådan situation kunne være interesseret i en samlet afviklingsordning, hvor også fremtidige rater omfattes af betalingsaftalen, således at afviklingsordningen omfatter hele gældsforholdet. Dette kan samtidig - i fordringshavernes interesse - sikre en samlet inddrivelse af et løbende mellemværende.

Renter

I en del tilfælde pålægges de fordringer, som efter forslaget kan overdrages til inddrivelsesmyndigheden, renter. For nogle fordringers vedkommende er

rentesatserne fastsat ved lov. For andre følger forrentningen af rentelovens regler, leveringsbetingelser eller lignende.

For både fordringshaverne og inddrivelsesmyndigheden vil det udgøre en betydelig arbejdsbyrde, om fordringshaverne løbende skal foretage indberetninger af tilskrevne renter. Arbejdsbyrden vil være mærkbart mindre, såfremt forretningen automatiseres via skatteforvaltningens inkassosystem.

Det foreslås derfor, at Landsstyret bemyndiges til ved bekendtgørelse at fastsætte regler om forrentning af fordringer overdraget til skatteforvaltningen til inddrivelse.

Bestemmelsen indebærer, at fordringshaverne fra og med den første i måneden efter at fordringerne er overdraget til skatteforvaltningen ikke har yderligere krav på forrentning af deres fordringer end de, som følger af reglerne i den nævnte bekendtgørelse.

Ved fastsættelsen af reglerne vil der blive taget udgangspunkt i de rentesatser, som fordringshaverne benytter for de enkelte fordringstyper, således at kreditors og debtors stilling ikke forrykkes væsentligt, når en fordring overgår til skatteforvaltningen til inddrivelse. Ændringer vil dog kunne forekomme som følge af anvendelse af forskellige regnemetoder.

I nogle situationer er debtors økonomiske situation af en sådan karakter, at vedkommende ikke vil være i stand til og navnlig ingen udsigt har til at kunne betale de renter, som løbende tilskrives, hvorfor en fortsat rentetilskrivning i disse tilfælde reelt vil være udsigtsløs og alene have regnskabsteknisk karakter. Med henblik herpå foreslås, at skatteforvaltningen bemyndiges til at kunne standse tilskrivningen af renter. Forbedres debtors økonomiske situation eller viser det sig, at skatteforvaltningen ikke var i besiddelse af alle relevante oplysninger, da afgørelsen om at standse rentetilskrivningen blev truffet, kan skatteforvaltningen beslutte at genoptage rentetilskrivningen.

Kreditorbeføjelser

Inddrivelsesmyndigheden indtræder i samtlige rettigheder og forpligtelser, der er knyttet til de enkelte fordringer med videre, til brug for kravets afvikling. Det gælder bl.a. i forhold til de inddrivelsesredskaber, som i lovgivningen er tillagt i forhold til de enkelte fordringer, eller andre kreditorbeføjelser, som følger af praksis. Det drejer sig bl.a. om udlæg, lønindeholdelse, modregning, indtrædelsesret, dækningsrækkefølge, tiltrædelse af akkordordninger og gældssaneringsforslag, udtagelse af stævninger, indgivelse af konkursbegæring og meddelelse af henstand.

Skatteforvaltningen overtager dog ikke kreditorbeføjelserne i sager om eftergivelse uden for anordning om ikrafttræden for Grønland af konkursloven, idet der herved er henset til, at disse sager ofte kræver en særlig faglig viden og indsigt. Hermed vil eksempelvis Direktoratet for Boliger og Infrastruktur og A/S Boligselskabet INI fortsat varetage sagsbehandlingen af sager om eftergivelse af boligstøtterestancer, der behandles i henhold til reglerne i landstingsforordning om boligstøtte.

Inddrivelsesmyndigheden indtræder ikke i ejendomsretten til de overdragne fordringer. Det vil således fortsat være fordringshaverne som oppebærer de beløb, som inddrives.

Det er ikke hensigten at begrænse fordringshavernes adgang til modregning og indtrædelse i de tilfælde, hvor en fordring endnu ikke er overført til inddrivelse, men opfylder betingelserne for modregning og indtrædelse.

Oplysninger

Det foreslås, at inddrivelsesmyndigheden får adgang til at indhente oplysninger om debtors økonomiske forhold, arbejdsmæssige forhold, boligmæssige forhold med videre inden for rammerne af lov om offentlige myndigheders registre og landstingslov om sagsbehandling i den offentlige forvaltning, i det omfang sådanne oplysninger er en forudsætning for varetagelse af inddrivelsesopgaven. Efter forslaget kan oplysningerne indhentes elektronisk med henblik på, at de kan indgå i en automatisk visitering af sagerne.

Som det er tilfældet for andre medarbejdere i skatteforvaltningen, vil der ikke blive givet en generel adgang for ansatte i inddrivelsesmyndigheden til alle oplysninger i forvaltningens IT-systemer. Adgang og autorisation til oplysninger, der er relevante for løsningen af opgaver, vil ske efter en forudgående konkret vurdering af ledende medarbejdere.

Det følger i øvrigt af de almindelige regler i sagsbehandlingsloven, at medarbejdere i inddrivelsesmyndigheden ikke må skaffe sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes opgaver.

Det foreslås, at inddrivelsesmyndigheden, efter regler fastsat af Landsstyret, kan stille visse oplysninger om restancer til rådighed for fordringshaverne. Videregivelsen vil dog kun omfatte data, der er genereret hos inddrivelsesmyndigheden, under iagttagelse af reglerne om indsamling, registrering og videregivelse af personoplysninger i sagsbehandlingsloven og lov om offentlige myndigheders registre.

I øvrigt lægges det til grund, at kommunikationen, herunder udvekslingen af data, mellem den enkelte fordringshaver og inddrivelsesmyndigheden i videst mulige omfang sker elektronisk.

Inddrivelsesstrategi

Grundtanken i inddrivelsesmyndighedens indsatsstrategi vil være en differentieret indsats overfor henholdsvis medspillere (debitorer, som kan og vil betale) og modspillere (debitorer, som kan men ikke vil betale). Inddrivelsesmyndighedens udfordring er dermed at få en restance afviklet på den mest hensigtsmæssige måde ved anvendelse af færrest mulige ressourcer.

I forhold til privatpersoner er det hensigten, at visiteringen og valg af inddrivelsestiltag skal have fokus på debtors indkomstforhold i form af afdragsordninger og lønindeholdelse, og de mere ressourcekrævende udlæg kan kun forventes gennemført ved større restancer, hvis debitor med sikkerhed har let realiserbare aktiver eller for at afbryde forældelsesfristen.

Lønindeholdelse kan kun anvendes i meget begrænset omfang ved virksomhedsgæld, hvor vægten i stedet vil ligge på afdragsordninger overfor medspillere, mens inddrivelsen overfor modspillere vil ske i form af udlæg. Er der tale om store restancer, vil udlæg tillige blive anvendt for at sikre kravet.

Ved valg af inddrivelsestiltag vil tillige indgå, om der er en risiko for en løbende forøgelse af gældsforholdet. I bekræftende fald vil der blive valgt tiltag, der kan begrænse denne risiko.

En standardisering af betalingsevnevurderingerne vil være med til at sikre, at debitorer, der ikke har formue, indkomst eller har indkomst på så lavt et niveau, at der ikke er en særlig stor betalingsevne, kun i mindre grad vil få henvendelser fra inddrivelsesmyndigheden, før de igen har indkomst eller betalingsevne.

Et centralt element i arbejdstilrettelæggelsen vil være at søge at automatisere betalingsevnevurderingerne i videst mulige omfang. En automatiseret betalingsevnevurdering vil frigøre ressourcer, der i stedet kan målrettes de borgere og virksomheder, der har betalingsevne, eller som bevidst forsøger at unddrage sig betaling ved konkursrytteri, kreditorly med videre.

Delingsbestemmelser

Samlingen af inddrivelsesopgaven hos inddrivelsesmyndigheden foreslås som nævnt at ske den 1. januar 2008. Det betyder bl.a., at verserende inddrivelsessager skal overdrages fra kommunerne til videre behandling ved inddrivelsesmyndigheden fra dette tidspunkt.

Det forudsættes, at skatteforvaltningen træffer aftale med de enkelte fordringshavere vedrørende den praktiske fremgangsmåde i forbindelse med sagsoverførslen.

Det foreslås, at skatteforvaltningen til brug for varetagelse af inddrivelsesopgaven får ret til at leje fast ejendom eller dele heraf, kontorudstyr med videre af kommunerne eller andre. Udlejerne beholder således de pågældende ejendomme med videre, men der skabes mulighed for et velordnet forløb for lokalisering af medarbejdere som led i overførslen af inddrivelsesopgaven.

Forud for sammenlægningen den 1. januar 2008 skal der konkret tages stilling til, hvilke rettigheder og pligter der skal overføres fra kommunerne til skatteforvaltningen, hvilke ansatte der skal overføres, og hvilke lejeaftaler der skal indgås.

De kommunale edb-systemer indeholder et inkassomodul, som bl.a. anvendes i administrationen af inkassosagerne. Det er derfor nødvendigt, at inddrivelsesmyndigheden efter den 1. januar 2008 har adgang til at anvende disse systemer såvel i forbindelse med den daglige drift som i forbindelse med indhentning af oplysninger. På tilsvarende måde vil skatteforvaltningen have behov for adgang til oplysninger vedrørende kommunernes bogføring og regnskaber. Det foreslås derfor, at kommunerne med virkning fra to-ugersdagen efter, at lovforslaget er kundgjort skal give skatteforvaltningen adgang til inkassomodulet og de nævnte oplysninger.

Landsstyret foreslås endvidere bemyndiget til at fastsætte regler for den praktiske gennemførelse af overdragelsen af opgaver og personale fra kommunerne til Hjemmestyret.

Personale

Efter lovforslaget overgår kommunalt ansatte tjenestemænd, der udelukkende eller overvejende er beskæftiget med varetagelse af inddrivelsesopgaven, til ansættelse i Hjemmestyret på vilkår, der i øvrigt svarer til de hidtidige vilkår.

Det betyder, at tjenestemændene efter overgangen er omfattet af tjenestemandsløvgivningen og de kollektive aftaler, der er indgået i henhold til denne lovgivning.

Lovforslaget indebærer, at ansættelsesmyndigheden er skatteforvaltningen, og at ansættelsesområdet er det samme som for andre tjenestemænd, der ansættes hos skatteforvaltningen.

Overgang til ansættelse i Hjemmestyret vil ikke i sig selv være en forflyttelse. De tjenestemænd, der overføres efter forslagets § 11 d, stk. 2, vil således ikke kunne kræve sig afskediget med rådighedsløn/ventepenge eller pension som følge af selve overgangen til ansættelse i Hjemmestyret.

Endvidere indebærer lovforslaget, at de pågældende tjenestemænd fremover vil kunne være forpligtet til at overtage en anden passende stilling inden for det nye ansættelsesområde, jf. den herom gældende lovgivning (landstingslov om Hjemmestyrets og kommunernes tjenestemænd) og fastlagte praksis. Ved vurderingen af, om en anden stilling kan anses for passende, vil det udover en vurdering af stillingens karakter og sammenhæng med den hidtidige stilling bl.a. skulle indgå, at ændringen af ansættelsesområdet sker i sammenhæng med en generel omstrukturering af den offentlige sektor. Endvidere vil det skulle indgå i vurderingen, om tjenestemanden efter en bedømmelse på grundlag af momenter som uddannelse, alder, helbredstilstand, den sædvanlige opfattelse af status med videre kan siges at have fået anvist en passende stilling. Det betyder, at de pågældende tjenestemænd vil kunne være forpligtede til at overtage en anden passende stilling inden for det nye ansættelsesområde, som de ikke ville have været forpligtede til at overtage inden for rammerne af deres hidtidige ansættelsesområde.

Det gælder dog ikke, hvis forpligtelsen til inden for rammerne af det nye ansættelsesområde at overtage en anden stilling måtte være af særlig indgribende karakter over for den enkelte.

Ikke-tjenestemandsansatte medarbejdere, som udelukkende eller overvejende er beskæftiget med varetagelse af inddrivelsesopgaven, er tilbudt ansættelse hos skatteforvaltningen per 1. januar 2008 på vilkår, der ikke er ringere end de, der er gældende for deres nuværende ansættelse. Langt den overvejende del af de nuværende inkassomedarbejdere har enten taget imod tilbuddet om ansættelse i skatteforvaltningen, eller indgået en aftale med deres kommunale arbejdsgiver om ansættelse i en anden stilling i kommunen. En mindre gruppe medarbejdere har ikke ønsket at tage imod tilbuddet om ansættelse i skatteforvaltningen, selv om deres nuværende kommunale arbejdsgiver ikke har kunnet tilbyde ansættelse i en anden stilling i kommunen. I disse tilfælde kan det være nødvendigt at foretage afskedigelser efter gældende bestemmelser, da de nuværende stillinger bliver nedlagt med virkning fra den 1. januar 2008.

Indbetalinger

Sammenlægningen af inkassoopgaverne vil medføre, at debitorerne skal foretage indbetalinger til skatteforvaltningen vedrørende de fordringer, som er overdraget til inddrivelse. Indbetalingerne vil som alt overvejende hovedregel blive formidlet via bankerne (inklusiv netbanker) eller postvæsenet.

Et af de vigtige redskaber i inddrivelsesarbejdet er betalingsaftaler med debitorerne. I nogle tilfælde har debitorerne kun mulighed for at indgå aftaler om betaling af mindre afdrag.

Det kan derfor forekomme, at de udgifter, der er forbundet med bankernes eller postvæsenets formidling af en betaling, ikke står i et rimeligt forhold til afdragets størrelse. Er der eksempelvis indgået en aftale om, at en debitor skal afdrage en restance med 200 kr. hver måned kan debitor føle, at en udgift på 21 kr. til postvæsenet for ekspedition af hver indbetaling er urimelig stor.

Det foreslås derfor, at Landsstyret bemyndiges til at indgå aftaler med formidlere af sådanne indbetalinger (bankerne, postvæsenet og KNI) om, at de ikke pålægger debitor gebyrer for ekspedition af betalinger på under 300 kr. Til gengæld vil betalingsformidlernes udgifter til ekspedition af disse indbetalinger skulle afholdes af landskassen.

Foranstaltninger

Det foreslås, at foranstaltningsreglerne i den gældende landstingslov moderniseres og gøres sammenlignelige med de regler, som gælder på skatte- og afgiftsområdet.

Der åbnes således mulighed for, at overtrædelser af landstingslovens bestemmelser kan afsluttes ved en administrativ bøde, hvis den sigtede både erklærer sig skyldig i det i tilkendegivelsen beskrevne forhold og forpligter sig til at betale den angivne

bøde. Den sigtedes vedtagelse af et administrativt bødeforlæg betyder en endelig afslutning på ansvarsspørgsmålet, og bødevedtagelsen erstatter således en domstolsbehandling.

Desuden åbnes mulighed for, at der kan fastsættes regler om idømmelse af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifter (bekendtgørelser), der udstedes i medfør af landstingsloven.

Endelig foreslås det, at bøder for overtrædelser af landstingsloven tilfalder landskassen.

Ikrafttrædelse

Det foreslås, at landstingsloven skal træde i kraft den 1. januar 2008. Erfaringerne fra centralisering af skatteområdet viser dog, at der kan være behov for, at reglerne om adgang til at benytte de kommunale edb-systemer, og adgangen til at udstede bekendtgørelser træder i kraft på et tidligere tidspunkt. Det foreslås derfor, at forslaget § 11 e og § 11 f træder i kraft to-ugersdagen efter, at de er fremsendt til Landstinget, Rigsombudet, politiet, kommunerne og domstolene. Herved forebygges tvivl om det juridiske grundlag for, at forberedelsen af sagsområdets overførsel igangsættes før den 1. januar 2008.

Som følge af etableringen af én landsdækkende inddrivelsesmyndighed bliver landstingslov om kommunalt samarbejde om opkrævning og inddrivelse af fordringer overflødig. Landstingsloven, der i øvrigt ikke har været bragt i anvendelse, foreslås således ophævet.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige:

Omlægning og samlingen af inddrivelsesopgaven er en større proces, som først vil få fuld effekt, når den nye organisation er helt på plads.

Dette forventes først at være tilfældet i løbet af 2009/2010, og nedennævnte vurdering af de økonomiske aspekter ved samlingen for såvel kommuner som Grønlands Hjemmestyre tager primært udgangspunkt i den fuldt integrerede organisation fra 2009/2010.

På sigt er målet for samlingen af inddrivelsesopgaven for det offentlige under et en effektiviserings- og rationaliseringsgevinst på i omegnen af 10 % i forhold til i dag. Hvorvidt dette kan realiseres afhænger af forskellige forhold. En bedre organisering og en mere målrettet indsats vil på sigt alt andet lige betyde, at der vil blive inddrevet flere restancer.

Dette vil ikke nødvendigvis afspejle sig i faldende restancer, idet faktorer såsom de økonomiske konjunkturer lokalt eller for samfundet generelt har stor betydning for udviklingen i restancemassen.

De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige kan inddeles i en række hovedgrupper.

1. Konsekvenser som følge af, at personalet overgår fra kommunal- til hjemmestyreansættelse, herunder afledte personalemæssige omkostninger, som for eksempel udgifter til personaleboliger, feriefrirejser, ansættelsesomkostninger, omkostninger til kurser, inventar, tjenesterejser med videre.

Samlingen af inddrivelsesopgaven vil afhængig af hvilke opgaver der løbende overtages indebære, at skatteforvaltningens personaletal øges med 25- 35 personer. Det øgede antal er resultat af overflytningen af personale fra kommunerne til Grønlands Hjemmestyre og af nyansættelser. Nyansættelserne vedrører primært pantefogder, kontorphonale og jura. I første omgang vurderes personaletallet i 2008 at blive øget med 25 personer og fra 2009 med yderligere 10 personer, således at den samlede forhøjelse vil være på 35 personer. Der er herved henset til, at ikke mindst for kommunerne vil 2008 være et overgangså, hvor der skal opbygges nye rutiner og arbejdsgange, hvorfor den fulde virkning på personaleområdet ved sammenlægningen af inkassoopgaven først forventes at slå igennem i 2009.

Meromkostningerne for Grønlands Hjemmestyre i forbindelse med at selve inddrivelsesdelen overtages pr. 1. januar 2008 anslås til i omegnen af 13 millioner kr., fordelt med henved 9 millioner kr. til løn og cirka 4 millioner kr. til afledte personaleomkostninger. Med virkning fra 2009 vil det samlede tal være i omegnen af 18,0 millioner kr. fordelt med 12,5 millioner kr. til løn og 5,5 millioner kr. til afledte personaleomkostninger.

Meromkostningerne modsvares af en tilsvarende reduktion i det kommunale bloktilskud.

Tilsvarende vil kommunerne under ét kunne reducere deres normering med cirka 25-35 personer samt reducere tilsvarende i tilhørende personaleomkostninger. Samlet set vurderes kommunernes årlige besparelse i 2009 og frem at udgøre 18,0 millioner kr.

Det forventes, at der i 2008 skal afholdes omkostninger til kurser og opkvalificering af medarbejdere med samt til arkivering af inkassosager. Omkostningerne forbundet med disse aktiviteter afholdes indenfor den på landstingsfinansloven afsatte bevilling for Skattedirektoratet.

2. Renter fra likviditeten som følge af omlægning af pengestrømme, således at pengestrømmen fremover vil gå via landskassen og ud til kommunerne og andre fordringshavere, og ikke som i dag via kommunerne og til landskassen og andre fordringshavere.

Omlægningen af pengestrømmene anslås ikke at påføre kommunerne tab.

3. Udgifter til formidling af indbetalinger (bankerne, postvæsenet og KNI), således debitor ikke pålægges gebyrer for ekspedition af betalinger på under 200 kr.

Det er ikke på nuværende tidspunkt muligt at estimere, hvor mange indbetalinger det vil dreje sig om. Antallet afhænger bl.a. af, hvor mange debitorer, der ønsker at anvende andre betalingsformer end girokort, såsom PBS, netbetaling, kreditkortbetaling eller lignende. Udgifter forbundet med en sådan aftale afholdes indenfor den på finansloven afsatte bevilling for Skattedirektoratet.

4. Omkostninger til tilretning og videreudvikling af inkassosystemet.

For at få den fulde økonomiske effekt af en samling af inddrivelsesområdet skal der udvikles et nyt inkassosystem, som i landstingsfinansloven for 2007 er anslået til 1,0 millioner kr. fordelt på årene 2007 og 2008.

De årlige omkostninger til drift, vedligeholdelse og udvikling af inkassosystemet anslås til 50.000 kr. årligt.

Med Grønlands Hjemmestyres overtagelse af inddrivelsesopgaven skal kommunerne ikke længere drive og videreudvikle det nuværende inkassosystem.

Udgifterne til inkassosystemet afholdes indenfor den på landstingsfinansloven afsatte bevilling for Skattedirektoratet.

5. På sigt har samlingen af inddrivelsesopgaven til formål at øge de samlede offentlige indtægter.

Merprovenuet forventes skabt gennem en mere effektiv inddrivelse, idet en samlet inddrivelsesmyndighed, i modsætning til de nuværende små enheder, i langt højere grad vil være i stand til at skabe og fastholde et højt fagligt miljø, som alt andet lige er en forudsætning for at kunne foretage en effektiv inddrivelse.

6. Endelig er der en række opstarts- og overgangsomkostninger i forbindelse med sammenlægningen i såvel 2007 som 2008.

Disse forventes afholdt indenfor den på finansloven afsatte bevilling på hovedkonto 24.01.01 Skattedirektoratet, administration.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet:

Selve sammenlægningen af inddrivelsesopgaven medfører umiddelbart ingen yderligere administrative byrder for erhvervslivet, hvorimod det på sigt gerne skulle føre til administrative lettelser, idet der i det nye edb-inkassosystem arbejdes hen imod, at løntilbageholdelser med videre skal kunne afleveres elektronisk.

5. Miljø- og naturmæssige konsekvenser:

Forslaget skønnes ikke at have konsekvenser for miljøet eller naturen.

6. Administrative konsekvenser for borgerne:

I udgangspunktet vil der på kommunekontoret være en eller flere personer, som varetager inddrivelsesopgaven.

Hvor dette ikke er tilfældet, vil der på kommunekontoret være en eller flere personer, som kan bistå borgerne med udlevering af blanketter med mere og med at formidle kontakt til inddrivelsesmyndigheden.

Borgeren vil af praktiske grunde være tilknyttet et af inddrivelsesmyndighedens kontorer, typisk der, hvor borgeren bor. Men borgeren vil som udgangspunkt kunne henvende sig til et hvilket som helst af kontorerne, for eksempel det kontor, der ligger nærmest borgerens arbejdsplads. Borgeren vil således ikke være tvunget til at "tage hjem" for at komme i kontakt med inddrivelsesmyndigheden.

Det kan dog ikke undgås, at ønsket om at skabe en inddrivelsesmyndighed med bedre effektivitet og med større faglig kvalitet vil medføre, at nogle borgere kan få længere til nærmeste inddrivelsesmyndighed. En del af borgerbetjeningen vil i fremtiden foregå via andre kanaler end de, der kendes i dag, for eksempel kommunale kvikskranker, landsdækkende servicetelefoner, telefaxmaskiner og computere.

7. Forholdet til Rigsfællesskabet og selvstyre:

Forslaget har ikke direkte rigsfællesskab- eller selvstyreaspekter.

Forslaget har dog til formål at rationalisere, effektivisere og kvalificere den offentlige forvaltning af inddrivelsesområdet og herigennem styrke grundlaget for udviklingen af selvstyre.

8. Høring af myndigheder og organisationer:

Forslaget har været til høring hos samtlige direktorater, KANUKOKA, Grønlands Arbejdsgiverforening (GA), ILIK, Nunaqavissut Suliffiutillit Kattuffiat (NUSUKA), Sulinermik Inuussutissarsiuteqartut Kattuffiat (SIK), KNAPK, Savaatillit Peqatigiit Suleqatigiisut (SPS), Atorfillit Kattuffiat (AK) og Ilinniagartuut Kattuffiat/Akademikernes Sammenslutning i Grønland (ASG).

KANUKOKA har tilkendegivet, at overordnet set mener kommunerne, at hele inkassoområdet bør forblive i de nye kommuner. Det er ikke en rimelig sammenligning, når Skattedirektoratet vedvarende sammenligner de nuværende forhold med en central løsning, da kommunesammenlægningerne i sig selv vil medføre en styrkelse af inddrivelsen i de tyndeste befolkede områder, uden at man dermed mister viden om og forbindelse til lokalsamfundene. Kombineret med en mere effektiv IT løsning og en central fordringsdatabase, hvor alle offentlige fordringer samles, vil en decentral løsning, hvor området forbliver i de 4 nye storkommuner, være den administrativt billigste og mest effektive løsning.

Hertil bemærkes, at en sammenlægning af inkassoområdet under Hjemmestyret efter Landsstyrets opfattelse vil resultere i den mest hensigtsmæssige tilrettelæggelse af inddrivelsen af restancerne til det offentlige. Hovedsigtet med forslaget er at opnå større effektivitet, ressourcebesparelser og - ikke mindst - større retssikkerhed for debitorer og kreditorer. De 4 nye storkommuner vil givetvis på alle tre punkter kunne løse opgaverne bedre end i dag. Det er dog Landsstyrets vurdering, at en landsdækkende inddrivelsesmyndighed udgør den mest optimale løsning med hensyn til sikre større effektivitet, ressourcebesparelser og større retssikkerhed i opgaveløsningen.

KANUKOKA har også understreget, at der på ingen måde er sammenhæng mellem det forslag, der er udsendt til høring og de beskrivelser af de administrative konsekvenser som er bilagt.

KANUKOKAs bemærkninger på dette punkt har sammen med arbejdet i de arbejdsgrupper, der har været nedsat i forbindelse med projektet, resulteret i en ændring af de administrative og økonomiske bemærkninger til forslaget (punkt 3 ovenfor).

KANUKOKA har endvidere anført, at lovforslaget lægger op til en opdeling af inddrivelse og opkrævning, som vil betyde, at kommunerne fortsat skal forestå alt arbejde forbundet med udsendelse af regninger, rykkerskrivelser med videre mens Skattedirektoratet overtager tvangsinddrivelsen, når reaktionen på sidste rykker udebliver. Kommunerne er af den opfattelse, at en sådan opdeling blot vil medføre nye administrative processer. Når en sag skal overdrages til Skattedirektoratet, vil kommunerne skulle bruge meget tid på forberedelse og overdragelse, hvilket samlet set vil medføre øget administration og øgede udgifter på området. Hvis en centralisering skal medføre mindre administration og en mere effektiv inddrivelse, er det vigtigt at hele området forankres hos en instans. Kommunerne mener, at denne instans bør være de nye storkommuner, men hvis Landstinget fastholder en centralisering, så bør kommunernes opgave alene være at fremsende lister over restancer til Skattedirektoratet, som efterfølgende forestår hele administrationen forbundet med udsendelse af regninger, rykkerskrivelser, løntræk, bogføring og tvangsinddrivelse.

Forslaget er så vidt muligt ændret i overensstemmelse med de kommunale ønsker, jf. til eksempel forslaget til § 11 a, stk. 3, 2.pkt. Herudover er det aftalt, at en arbejdsgruppe i løbet af 2. halvår 2007 skal undersøge mulighederne for at samle det offentliges regningsudskrivning, således at både kommunernes og Hjemmestyrets opkrævninger udsendes fra et sted.

Atorfillit Kattuffiat (AK) anfører, at overgang fra kommunal ansættelse til ansættelse i Grønlands Hjemmestyre er en forflyttelse, jf. § 42 i landstingslov om Hjemmestyrets og kommunernes tjenestemænd. Desuden kan en tjenestemand i henhold til samme lovs § 33 afskediges med rådighedsløn/ventepenge i 3 år, hvis en

tjenestemandstilling nedlægges i forbindelse med ændringer i forvaltningens organisation eller arbejdsform. AK mener derfor, at nogle af bemærkningerne til forslaget § 11 d sætter anden lovgivning ud af kraft og derfor må ændres.

Hertil bemærkes, at forslaget til § 11 d, stk. 2, bevirker, at blandt andet de af AK påpegede bestemmelser i landstingslov om Hjemmestyrets og kommunernes tjenestemænd ikke vil finde anvendelse i forbindelse med den her foreslåede sammenlægning af inkassoopgaverne.

Forslagets § 11 d, stk. 2, finder kun anvendelse i forhold til sammenlægningen af inkassoopgaverne. § 11 d, stk. 2, har således ikke virkning ud over sammenlægningen, og indebærer derfor ikke i øvrigt, at reglerne i landstingslov om Hjemmestyrets og kommunernes tjenestemænd ændres.

Der har ikke herudover været bemærkninger til forslaget.

Modtagne høringsvar er tilstillet Skatte- og Afgiftsudvalget.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Med forslaget udvides landstingslovens anvendelsesområde til også at dække fordringer opstået i medfør af landstingslov om konkurrence. Denne tilføjelse indebærer, at udtrykket "og" i lovens § 1, stk. 2, nr. 23, skal erstattes af et komma og der i stedet skal indsættes et "og" i nr. 24.

Landstinget behandler under denne samling et forslag til landstingslov om konkurrence, der skal afløse den gældende landstingslov om konkurrence. Ændringen af inddrivelsesloven finder anvendelse uanset hvilken af de 2 landstingslove om konkurrence, der vil være gældende.

Til nr. 2

Som følge af, at det foreslås, at landstingsloven udvides til at omfatte sammenlægningen af inddrivelsesopgaven foreslås, at den gældende landstingslov inddeles i kapitler og nye over- og underskrifter.

Til nr. 3

Det foreslås, at pantefogdens kompetence til hos arbejdsgivere med videre at begære oplysninger af betydning for inddrivelse af restancer overføres til skatteforvaltningen.

Til nr. 4

Det foreslås, at inddrivelsesmyndigheden får adgang til, inden for rammerne af lov om offentlige myndigheders registre og landstingslov om sagsbehandling i den offentlige forvaltning, hos andre offentlige myndigheder og registre og hos Værdipapircentralen at indhente oplysninger om debtors økonomiske forhold, herunder oplysninger om værdipapirbeholdninger, arbejdsmæssige forhold, boligmæssige forhold med videre, i det omfang sådanne oplysninger er en forudsætning for varetagelse af inddrivelsesopgaven.

Der er tale om en præcisering af gældende retstilstand. Der henvises i øvrigt til afsnittet "oplysninger" i de almindelige bemærkninger punkt 2 vedrørende lovforslagets hovedpunkter.

Bestemmelsen giver skatteforvaltningen hjemmel til at søge om adgang til oplysninger hos offentlige myndigheder i Grønland samt hos Værdipapircentralen i Danmark. Stk. 2 angår oplysninger i almindelighed, mens stk. 3 udelukkende gælder registeroplysninger hos det offentlige, dvs. oplysninger, der er omfattet af lov om offentlige myndigheders registre. Stk. 3 finder ikke anvendelse på offentlige registre i Danmark, på Færøerne eller i udlandet.

Bestemmelsen vil i sig selv hverken berettige eller forpligte de myndigheder, hos hvem oplysningerne søges, til at udlevere de ønskede oplysninger til skatteforvaltningen, idet den registeransvarlige myndighed skal foretage en nærmere vurdering og afgørelse i henhold til de til enhver tid gældende regler, herunder de aktuelle registerforskrifter for det pågældende register. Hvor en registerforskrift hidtil har hjemlet registeradgang til de kommunale pantefogder eller inkassokontorer, vil der være en formodning for, at skatteforvaltningen indtræder i denne adgang, uden at dette kræver en forudgående ændring af registerforskrifterne, jf. § 11c, stk. 1, og § 11 d.

For så vidt angår offentlige myndigheder i Grønland, skal skatteforvaltningens anmodning om registerindsigt bl.a. bedømmes efter sagsbehandlingslovens §§ 27-31. Heraf følger bl.a., at en forvaltningsmyndighed, i det omfang den er berettiget til at videregive en oplysning, tillige er forpligtet til at videregive oplysningen til en anden forvaltningsmyndighed efter dennes begæring. Det er dog en betingelse, at oplysningen er af betydning for den anden myndigheds virksomhed eller for en afgørelse, som den anden myndighed skal træffe, jf. sagsbehandlingslovens § 30, stk. 1. Pligten gælder ikke, hvis videregivelsen påfører myndigheden et uforholdsmæssigt merarbejde som omhandlet i sagsbehandlingslovens § 30, stk. 2.

Såfremt skatteforvaltningen ofte vil have behov for at indhente oplysninger i elektronisk form fra en offentlig myndigheds register, er der mulighed for at etablere en fast opkobling til registeret.

Bestemmelsen gør det muligt for inddrivelsesmyndigheden at indhente aktuelle oplysninger i forbindelse med behandlingen af en konkret inddrivelsessag.

Ligesom det i dag er tilfældet i skatteforvaltningen, vil adgang og autorisation til at indhente oplysninger, der er relevante for løsningen af opgaver, ske efter en forudgående konkret vurdering af ledende medarbejdere.

Det følger i øvrigt af de almindelige regler i § 33 i landstingslov om sagsbehandling i den offentlige forvaltning, at medarbejdere i inddrivelsesmyndigheden ikke må skaffe sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes opgaver.

Til nr. 5

§ 11 a

I stk. 1 fastslås, at skatteforvaltningen varetager opgaverne som inddrivelsesmyndighed. Herved indgår inddrivelsesopgaven i den samlede opgaveportefølje for skatteforvaltningens enhedsorganisation. I denne nye organisering indgår således opgaver, der hidtil har været udført af de kommunale inkassokontorer.

Inddrivelsesmyndighedens opgave vil for det første bestå i at inddrive de tilgodehavender, som er omfattet af pantefogdernes saglige kompetence. Pantefogdernes saglige kompetence er fastlagt i § 1, stk. 2, i kapitel 7 i lov om rettens pleje i Grønland og § 2 i landstingslov om inddrivelse og forebyggelse af restancer til det offentlige, jf. § 1, stk. 3, i kapitel 7 i lov om rettens pleje i Grønland.

For det andet vil inddrivelsesmyndighedens opgave bestå i at yde bistand til inddrivelse af kommunernes og Hjemmestyrets øvrige fordringer, uagtet fordringerne ikke omfattes af pantefogdernes saglige kompetence. Uden for pantefogdernes saglige kompetence falder eksempelvis fordringer vedrørende for meget udbetalt løn, tandlægebehandlinger, byggemodningsafgifter og betalinger for snerydning. Bistanden kan ydes i form af varetagelse af rykkerprocedurer, indgåelse af betalingsaftaler, udtagning af stævninger og lignende opgaver af inddrivelsesmæssig karakter.

For det tredje vil også udenlandske krav, der inddrives af pantefogderne i Grønland, og grønlandske krav, der inddrives af myndigheder i udlandet, efter forslaget blive behandlet af inddrivelsesmyndigheden.

Mellemværende mellem offentlige myndigheder, for eksempel en kommunes krav på en anden kommune eller en kommunes krav på Hjemmestyret, henhører ikke under inddrivelsesmyndighedens opgaver, medmindre fordringen omfattes af pantefogdernes saglige kompetence. I disse tilfælde må fordringshaveren søge fordringen inddrevet på anden vis, eksempelvis med bistand fra advokater.

Der henvises i øvrigt til afsnittet om "opgaven" i de almindelige bemærkninger punkt 2, lovforslagets hovedpunkter.

Inddrivelsen kan bl.a. ske ved anvendelse af løntilbageholdelse, udlæg, indtrædelsesret, modregning, indgivelse af konkursbegæring eller frivillige betalingsordninger.

I § 11 a fastlægges i øvrigt snitfladen og kompetenceforholdet mellem fordringshaverne på den ene side og den nye inddrivelsesmyndighed på den anden.

Det foreslås således i stk. 2, at de enkelte fordringshavere som hidtil skal varetage det almindelige opkrævningsarbejde efter de fastlagte regler og procedurer herfor.

Hvis en fordring er overdraget til inddrivelsesmyndigheden, og der efterfølgende rejses tvivl om kravets eksistens, vil indsigelsen skulle behandles af fordringshaveren med henblik på en afklaring af spørgsmålet, medmindre der er tale om en indsigelse, som skal forelægges kredsretten i henhold til retsplejelovens kapitel 7, § 22.

I henhold til forslaget til stk. 3, overdrages fordringerne til skatteforvaltningen til inddrivelse, når betalingsfristen er overskredet og sædvanlig rykkerprocedure er gennemført. Opkrævningsarbejdet omfatter bl.a. beregning og udsendelse af opkrævninger, kontrol med at betalingen sker og udsendelse af rykkere. Overdragelsen til skatteforvaltningen finder sted, når det konstateres, at debitor ikke har indbetalt inden udløbet af den senest meddelte betalingsfrist.

På det kommunale område foreslås tidspunktet for fordringernes overdragelse til skatteforvaltningen til inddrivelse fremrykket til, når det konstateres, at debitor ikke har indbetalt inden udløbet af den almindelige betalingsfrist. Herved bliver det skatteforvaltningen, som udfører sædvanlige rykkerprocedurer for de kommunale fordringer. Dette har til formål at begrænse omfanget af dobbeltarbejde og skal i øvrigt ses i sammenhæng med, at en del af de kommunale medarbejdere, som i dag udfører rykkerprocedurer med videre, bliver overflyttet til skatteforvaltningen.

Fordringshaverne bevarer ejendomsretten til fordringer, der overdrages til skatteforvaltningen. Overdragelsen indebærer dog, at skatteforvaltningen overtager kreditorbeføjelserne, jf. nærmere nedenfor vedrørende forslaget til § 11 c.

Det er en betingelse for overdragelse til inddrivelsesmyndigheden, at debitor underrettes skriftligt af fordringshaveren om overdragelsen. Det kan i praksis ske på den sidste rykkerskrivelse eller på bekræftelsen af en indgået afdragsordning eller lignende. På tilsvarende vis skal fordringshaveren give debitor besked, hvis fordringen tilbagekaldes.

I forslaget til stk. 4 præciseres det, at fordringshaverne, indtil fordringen er overdraget til skatteforvaltningen til inddrivelse, efter anmodning fra debitor har mulighed for at tillade afdragsvis betaling som led i opkrævningsarbejdet. Efter en fordring er overdraget til skatteforvaltningen er det kun inddrivelsesmyndigheden, som kan tillade afdragsvis betaling eller yde henstand hermed. Denne grænsedragning har til formål at sikre klarhed i administrationen af området.

Det er tanken, at fordringshaveren per kulance under hensyn til det skyldige beløbs størrelse skal kunne bevilge debitor en udvidet betalingsfrist (henstand), hvis der for eksempel foreligger midlertidige likviditetsproblemer. Der kan også være tale om at indgå en betalingsaftale med debitor, hvor for eksempel et forfaldent beløb kan afdrages i rater.

Med forslaget stiles der mod, at fordringshaveren ikke skal udarbejde en egentlig betalingsevnevurdering i forbindelse med indgåelsen af en betalingsaftale.

På områder, hvor der allerede er eller vil blive fastsat opkrævningsregler svarende til den foreslåede betalings- eller henstandsordning i stk. 4, eller som indeholder en tilsvarende fleksibel opkrævningsprocedure, vil disse regler efter princippet om *lex specialis* finde anvendelse i stedet, såfremt disse regler er fastsat ved lov eller i henhold til en konkret bemyndigelse ved lov.

Det er først, når opkrævningsmulighederne er udtømte, det vil sige når der foreligger misligholdelse af en betalingsaftale eller manglende tiltrædelse af en betalingsaftale, at hele den resterende gæld kan opsiges og overdrages til inddrivelse ved inddrivelsesmyndigheden, såfremt den ikke betales straks.

Når særlige forhold taler derfor, vil fordringerne dog kunne overdrages til inddrivelsesmyndigheden på et tidligere tidspunkt. Det kan for eksempel være aktuelt, hvis der er krav til opkrævning vedrørende eksempelvis husleje, underholdsbidrag eller daginstitutionsbetaling samtidig med, at en eller flere andre fordringer er overdraget til inddrivelse hos inddrivelsesmyndigheden. Debitor vil i en sådan situation kunne være interesseret i en samlet afviklingsordning, hvor også fremtidige rater omfattes af betalingsaftalen, således at afviklingsordningen omfatter hele gældsforholdet. Dette kan samtidig - i fordringshavernes interesse - sikre en samlet inddrivelse af et løbende mellemværende.

Der henvises i øvrigt til afsnittet om "opgaven" i de almindelige bemærkninger punkt 2, lovforslagets hovedpunkter.

Det foreslås i stk. 5 som en betingelse for overdragelse til inddrivelsesmyndigheden, at debitor underrettes skriftligt af fordringshaveren om overdragelsen. I praksis kan underretningen ske som led i opkrævningsproceduren, for eksempel på selve opkrævningen eller - såfremt der praktiseres en rykkerprocedure - sidste rykkerskrivelse inden overdragelsen. Underretningspligten kan i givet fald opfyldes ved en meddelelse om, at fordringen vil blive overgivet til inkasso, såfremt fuldstændig betaling ikke er sket på en fastsat dato. Derimod er underretningspligten efter stk. 5 ikke opfyldt, hvis fordringshaveren blot orienterer om eller forbeholder sig *muligheden* for at sende fordringen til inkasso på et senere tidspunkt.

I stk. 6 foreslås, at de enkelte fordringshavere, hvis de bliver bekendt med, at debitorens forhold er ændret væsentligt efter overdragelse af fordringen til skatteforvaltningen, skal underrette skatteforvaltningen herom. Fordringshavere kan i den forbindelse anmode skatteforvaltningen om at inddrivelsen intensiveres.

Som væsentlig ændring anses eksempelvis tilfælde, hvor fordringshaveren bliver bekendt med, at en arbejdsløs debitor har fået arbejde, at en debitor har modtaget en større arv, at en debitor planlægger at flytte ud af landet og andre oplysninger af betydning for inddrivelsesmyndighedens udførelse af inkassoopgaven.

Generelt er det hensigten, at der skal lægges vægt på et godt samarbejde mellem inddrivelsesmyndigheden og de enkelte fordringshavere. Som led i dette samarbejde vil det være naturligt, at en fordringshaver videregiver relevante oplysninger med henblik på optimering af inddrivelsen til inddrivelsesmyndigheden, hvilket fordringshavere efter forslaget som nævnt forpligtes til. Et sådant samarbejde vil blive yderligere understøttet i forbindelse med udviklingen af et nyt inkassosystem, jf. omtalen i de almindelige bemærkninger under punkt 3 i de økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.

I stk. 7 foreslås, at fordringshaveren helt eller delvist kan tilbagekalde en fordring, der er overdraget til inddrivelse. Som udgangspunkt er der tale om en fri adgang for fordringshavere til at tilbagekalde fordringer overdraget til inddrivelse.

Fordringshavernes adgang til at tilbagekalde fordringer fra skatteforvaltningen foreslås dog begrænset i tilfælde, hvor debtors forhold er under behandling i skatteforvaltningen. I disse tilfælde kan skatteforvaltningen afslå en anmodning om tilbagekaldelse. Debtors forhold anses eksempelvis for at være under behandling, såfremt der er iværksat tangsfuldbyrdelse, indgået betalingsaftale, indgivet konkursbegæring, indledt gældssanerings sag eller udtaget stævning. Også situationer, hvor skatteforvaltningen har taget skridt til at indlede en korrespondance (mundtlig eller skriftlig) med debitor om et eller flere forhold, kan bevirke, at debtors forhold anses for at være under behandling.

Begrænsningen i adgangen til at tilbagekalde fordringer, der er overdraget til skatteforvaltningen til inddrivelse, skyldes hensyn til at undgå tilfælde, hvor en tilbagekaldelse vil gribe forstyrrende ind i skatteforvaltningens arbejde.

Adgangen til at tilbagekalde fordringer, der er overdraget til skatteforvaltningen til inddrivelse, kan især være relevant i tilfælde, hvor fordringerne ikke er omfattet af pantefogdernes saglige kompetence. I disse tilfælde vil fordringshavere have mulighed for at indhente bistand fra anden side, eksempelvis en advokat. I sidste ende vil det efter den gældende retsplejelov være politiet, som varetager inddrivelsen af de pågældende fordringer.

Begrænsningen i bestemmelsen, der undtager restancer vedrørende fordringer med refusionsret fra landskassen uanset refusionens størrelse, er begrundet i, at fordringen reelt (i større eller mindre omfang) dækker landskassemidler, og derfor er det fundet uhensigtsmæssigt - også af administrative grunde - at de formelle fordringshavere skal kunne tilbagekalde disse.

Det foreslås i stk. 8, at Landsstyret bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til inddrivelsesmyndigheden, herunder om størrelsen af fordringer, der kan tillades afdragsvis betaling eller gives

henstand med betalingen af, og om varigheden af betalings- og henstandsordninger, minimumskrav til sædvanlig rykkerprocedurer samt om tilbagekaldelse af fordringer. Der vil endvidere kunne fastsættes retningslinier for de situationer, hvor det kan komme på tale, at krav overdrages til inddrivelsesmyndigheden før de er restante.

Der vil generelt blive lagt vægt på, at overdragelsen af fordringer til inddrivelsesmyndigheden så vidt muligt sker efter objektive regler, så de er elektronisk administrerbare - for eksempel i situationer, hvor en debitor hverken i form af betaling eller henvendelse reagerer på en opkrævning eller på rykkerskrivelser fra fordringshavere.

Landsstyret foreslås endvidere bemyndiget til at fastsætte regler om elektronisk overdragelse af fordringer. Bemyndigelsen kan anvendes til at fastlægge de elektroniske snitflader mellem fordringshavere og inddrivelsesmyndigheden. Det er i den forbindelse et selvstændigt mål, at al sædvanlig dataudveksling skal ske elektronisk. Indtil et nyt inkassosystem idriftsættes, vil den elektroniske udveksling mellem fordringshavere og restanceinddrivelsesmyndigheden skulle ske med udgangspunkt i de eksisterende IT-systemer.

§ 11 b

Det foreslås med stk. 1, at Landsstyret bemyndiges til ved bekendtgørelse at fastsætte regler om forrentning af fordringer overdraget til skatteforvaltningen til inddrivelse.

Bestemmelsen indebærer, at fordringshavere fra og med den første i måneden efter at fordringerne er overdraget til skatteforvaltningen til inddrivelse ikke har yderligere krav på forrentning af deres fordringer end de, som følger af reglerne i den pågældende bekendtgørelse, jf. stk. 2. Dette gælder uanset om fordringshavere i henhold til lov eller på anden vis, eksempelvis som led i leveringsbetingelser, er berettiget til at tilskrive renter på fordringerne.

Ved fastsættelsen af reglerne vil der blive taget udgangspunkt i de rentesatser, som fordringshavere benytter for de enkelte fordringstyper, således at kreditors og debtors stilling ikke forrykkes væsentligt, når en fordring overgår til skatteforvaltningen til inddrivelse. Ændringer vil dog kunne forekomme som følge af anvendelse af forskellige regnemetoder.

Renterne tilfalder fordringshavere, som vil få dem udbetalt i takt med debitorernes betaling. Konstateres det, at en debitor ikke kan betale renterne, vil fordringshavere ikke kunne rette nogen del af rentekravet mod skatteforvaltningen.

Renter tilskrevet i henhold til bestemmelsen kan ikke fratrækkes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, idet der er tale om morarenter.

I stk. 3 foreslås skatteforvaltningen bemyndiget til at standse tilskrivning af renter på fordringer overdraget til skatteforvaltningen til inddrivelse, hvis debitor ikke er i

stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser. Skatteforvaltningen kan dog genoptage tilskrivning af renter på skatterestancer, hvis debtors økonomiske forhold forbedres eller det konstateres, at skatteforvaltningen ikke var i besiddelse af alle relevante oplysninger, da afgørelsen om at standse rentetilskrivningen blev truffet.

Forslaget tager sigte på situationer, hvor debtors økonomiske situation er af en sådan karakter, at vedkommende ikke vil være i stand til og navnlig ingen udsigt har til at kunne betale renterne, hvorfor en fortsat rentetilskrivning i disse tilfælde reelt vil være udsigtsløs og alene have regnskabsteknisk karakter.

Ved vurderingen af debtors økonomiske situation kan det indgå, om en eventuel betalingsaftale kan sikre mulighed for, at debitor både kan nedbringe restancen og samtidig holde trit med den løbende rentetilskrivning.

Skatteforvaltningens afgørelser om at standse eller undlade at standse en rentetilskrivning sker uden præjudicerende virkning for afgørelsen af en eventuel sag om eftergivelse af debtors gæld.

Skatteforvaltningens undersøgelse af debtors økonomiske forhold er mindre gennemgribende end tilfældet vil være i en sag om eftergivelse, idet skatteforvaltningens beslutning om at standse rentetilskrivning kan ændres, hvis debtors økonomiske forhold forbedres eller det konstateres, at oplysningerne i sagen ikke var fuldstændige på det tidspunkt, afgørelsen blev truffet. Skatteforvaltningen kan således til enhver tid beslutte at rentetilskrivningen skal genoptages.

Beslutningen om at standse en rentetilskrivning kan træffes på grundlag af en ansøgning fra debitor eller på grundlag af en vurdering foretaget af skatteforvaltningen på eget initiativ.

Det foreslås i stk. 4, at bestemmelsen alene skal finde anvendelse i forhold til fysiske personer.

Med stk. 5 foreslås, at Landsstyret bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om anvendelsen af adgangen til at standse tilskrivning af renter på fordringer overdraget til skatteforvaltningen til inddrivelse og for afgørelser om at genoptage rentetilskrivningen. Landsstyret kan blandt andet fastlægge, hvilke dele af skatteforvaltningen, der skal have kompetence til at træffe sådanne beslutninger, ligesom Landsstyret kan regulere rammerne for, i hvilke tilfælde skatteforvaltningen kan beslutte at standse eller genoptage rentetilskrivningen.

§ 11 c

Det foreslås, at inddrivelsesmyndigheden indtræder i samtlige rettigheder og forpligtelser, der er knyttet til de enkelte fordringer, til brug for kravets afvikling. Det vil bl.a. sige, at de inddrivelsesredskaber, som den enkelte fordring er tillagt i lovgivningen, eller andre kreditorbeføjelser, som følger af praksis, kan anvendes af

inddrivelsesmyndigheden. Det drejer sig bl.a. om beføjelserne til at begære indtrædelse, foretage prioritering af indbetalinger, udtage stævninger, indgivelse af konkursbegæring, tiltrædelse af akkordordninger, gældssaneringsforslag og meddele henstand. Som nævnt ovenfor vedrørende forslaget til § 11 a, stk. 7, vil fordringshaverne som udgangspunkt frit kunne kalde en fordring helt eller delvist tilbage, eksempelvis med henblik på at fortage modregning for kravet.

Skatteforvaltningen overtager derimod ikke kreditorbeføjelserne i sager om eftergivelse uden for anordning om ikrafttræden for Grønland af lov om konkurs, jf. afsnittet om "kreditorbeføjelser" i de almindelige bemærkninger punkt 2 vedrørende lovforslagets hovedpunkter. Eksempelvis vil Direktoratet for Boliger og Infrastruktur og A/S Boligselskabet INI fortsat skulle varetage sagsbehandlingen af sager om eftergivelse af boligstøtterestancer, der behandles i henhold til reglerne i landstingsforordning om boligstøtte.

Grundtanken i indsatsstrategien på inddrivelsesområdet er en differentieret indsats overfor henholdsvis medspiller og modspiller. Inddrivelsesmyndighedens udfordring er dermed at få en restance afviklet på den mest hensigtsmæssige måde med anvendelse af færrest mulige ressourcer. Inddrivelsesmyndigheden vil derfor også skulle tilrettelægge og prioritere inddrivelsesindsatsen efter debitorernes vilje og evne til at afvikle deres mellemværende med det offentlige. De mere indgribende tvangsinddrivelsesskridt som lønindeholdelse og udlæg vil derfor som udgangspunkt ikke blive anvendt over for debitorer, som indgår og overholder en afviklingsordning, som kan eliminere restancen. Udlæg kan som hidtil tages i anvendelse til for eksempel sikring af en restance under en betalings- eller henstandsordning.

Der henvises i øvrigt til afsnittet "inddrivelsesstrategi" i de almindelige bemærkninger punkt 2 vedrørende lovforslagets hovedpunkter.

Efter de nugældende regler, der hviler på de almindelige formueretlige grundsætninger, øremærker debitor sine betalinger til kreditormyndighederne enten ved at bruge et bestemt girokort, betale til en bestemt konto over netbank eller ved på anden vis at indbetale et beløb til en bestemt kreditormyndighed.

Kreditormyndigheden afskriver herefter indbetalingen på debtors konto i overensstemmelse med debtors direkte eller indirekte angivelse af, hvilket krav indbetalingen skal anvendes til dækning af. Hvis en sådan øremærkning ikke er angivet, for eksempel fordi der er tale om en acantobetaling, afskriver kreditormyndigheden som udgangspunkt indbetalingen på det for debitor mest bebyrdende krav. Af særlige byrdefulde krav kan nævnes rentebærende skyld i forhold til ikke-rentebærende skyld. Disse principper anvendes, hvor der ikke i lovgivningen er fastsat en dækningsrækkefølge. Et eksempel på lovbestemt dækningsrækkefølge findes i retsplejelovens kapitel 7, § 12, stk. 3, hvor det fastsættes, at privates krav på underholdsbidrag skal fyldestgøres først.

I forslaget til stk. 2 præciseres, at inddrivelsesmyndigheden kan tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Inddrivelsesmyndigheden kan under iagttagelse af sagsbehandlingsloven og lov om offentlige myndigheders registre,

indhente oplysninger om skyldneren, der er nødvendige for en optimal opgavevaretagelse, som omfatter skyldig hensyntagen til sociale og økonomiske forhold ved fastlæggelsen af afdragsordninger og ydelse af henstand.

I det omfang der for konkrete fordringstyper ved lov eller bekendtgørelse er fastsat regler vedrørende afdragsordninger eller ydelse af henstand, skal inddrivelsesmyndigheden iagttage disse regler.

I stk. 3 foreslås, at Landsstyret kan fastsætte regler om, at inddrivelsesmyndigheden skal stille visse oplysninger om restancer til rådighed for fordringshaverne. Videregivelsen vil dog kun omfatte data, der er genereret hos inddrivelsesmyndigheden, under iagttagelse af reglerne om indsamling, registrering og videregivelse af personoplysninger i sagsbehandlingsloven og lov om offentlige myndigheders registre. Den elektroniske videregivelse af oplysninger kan ifølge forslaget alene ske til fordringshavere og andre offentlige myndigheder og vil være begrænset til oplysninger om restancens størrelse i forhold til vedkommende fordringshaver, og om der foreligger restancer, det vil sige uden beløbsmæssig specifikation, i forhold til andre fordringshavere.

Forskrifter, der udstedes i medfør af bemyndigelsen, vil blive sendt i høring hos Datatilsynet.

Det foreslås endvidere, at Landsstyret kan fastsætte nærmere regler om inddrivelsesmyndighedens kompetencer og tilrettelæggelse af inddrivelsesarbejdet med videre. Bemyndigelsen vil bl.a. kunne anvendes til at fastsætte nærmere regler om inddrivelsesmyndighedens anvendelse af kreditorbeføjelser og som omtalt ovenfor, indhentelse af oplysninger om debitorernes indkomstforhold, sociale forhold, formueforhold og bopælsforhold med videre.

Endvidere vil Landsstyret kunne fastsætte regler om afregning af indbetalte og inddrevne beløb til fordringshaverne.

§ 11 d

Bestemmelsen i stk. 1 regulerer, hvilke kommunale rettigheder og pligter, skatteforvaltningen indtræder i ved samlingen af inkassoopgaven. Det drejer sig om rettigheder og pligter, der udelukkende er knyttet til varetagelsen af inddrivelsesopgaven.

Bestemmelsen omfatter samtlige rettigheder og pligter, der på tidspunktet for overførslen af inddrivelsesopgaven tilkommer henholdsvis påhviler den kommune, hvorfra inddrivelsesopgaven overføres. Det gælder uanset karakter, retsgrundlag og stiftelsestidspunkt for de omhandlede rettigheder og pligter. Bestemmelsen omfatter således rettigheder og pligter indgået på såvel offentligretligt som privatretligt grundlag. Dette lovfæstede princip om fuld succession vil indebære, at skatteforvaltningen for eksempel indtræder i aftaler mellem debitorerne og

kommunernes inkassokontorer om afdragsvis betaling eller ydelse af henstand og aftaler om sikkerhedsstillelser på de vilkår, som kommunen har påtaget sig.

Bestemmelsen omfatter rettigheder og pligter, der eksisterer på tidspunktet for overførslen af inddrivelsesopgaven. Bestemmelsen omfatter således ikke rettigheder og pligter, der stiftes efter den 31. december 2007.

Bestemmelsen omfatter alene aktiver samt rettigheder og pligter, der udelukkende er knyttet til varetagelsen af inddrivelsesopgaven. Det afgørende er i den forbindelse, hvorvidt en konkret rettighed eller pligt er pådraget, tilkommer eller påhviler kommunen i forbindelse med varetagelsen af inddrivelsesopgaven. Det er den konkrete anvendelse på tidspunktet for overførslen af inddrivelsesopgaven, der er afgørende for om skatteforvaltningen indtræder, og ikke hvad den pågældende rettighed eller pligt tidligere har været anvendt til.

Bestemmelsen medfører endvidere, at skatteforvaltningen generelt træder i kommunens sted i forhold til samarbejder med myndigheder og private, der udelukkende knytter sig til varetagelsen af inddrivelsesopgaven.

Efter forslaget til stk. 2 overtager skatteforvaltningen den 1. januar 2008 de kommunalt ansatte tjenestemænd, der udelukkende eller overvejende er beskæftiget med varetagelse af inddrivelsesopgaven. Tjenestemændene overgår til ansættelse ved Hjemmestyret på vilkår, der svarer til deres hidtidige vilkår.

Bestemmelsen regulerer, hvilke kommunalt ansatte tjenestemænd der følger med inddrivelsesopgaven til ansættelse i Grønlands Hjemmestyre. Den konkrete afgrænsning af det personale, der overføres, fastlægges ved aftale mellem skatteforvaltningen og den enkelte kommunalbestyrelse.

Det forudsættes, at de berørte myndigheder tilvejebringer og meddeler de oplysninger, udleverer de dokumenter og yder den bistand i øvrigt, der er nødvendig for gennemførelsen af denne personaleoverførsel.

De pågældende ansættes som tjenestemænd i henhold til tjenestemandsløvgivningen og de kollektive aftaler, der er indgået i henhold til denne lovgivning.

Bestemmelsen indebærer, at ansættelsesmyndigheden er skatteforvaltningen, og at ansættelsesområdet er det samme som for andre tjenestemænd, der ansættes i Grønlands Hjemmestyre.

Overgangen til ansættelse i Hjemmestyret vil ikke i sig selv være en forflyttelse. De pågældende tjenestemænd vil således ikke kunne kræve sig afskediget med rådighedsløn/vente-penge eller pension som følge af selve overgangen til ansættelse i Hjemmestyret.

Endvidere indebærer bestemmelsen, at de pågældende tjenestemænd fremover vil kunne være forpligtede til at overtage en anden passende stilling inden for det nye ansættelsesområde.

Ved vurderingen af, om en anden stilling kan anses for passende, vil det udover en vurdering af stillingens karakter og sammenhæng med den hidtidige stilling blandt andet skulle indgå, at ændringen af ansættelsesområdet sker i sammenhæng med en generel omstrukturering af den offentlige sektor. Endvidere vil det skulle indgå i vurderingen, om tjenestemanden efter en bedømmelse på grundlag af momenter som uddannelse, alder, helbredstilstand, den sædvanlige opfattelse af status med videre kan siges at have fået anvist en passende stilling. Det betyder, at de pågældende tjenestemænd vil kunne være forpligtede til at overtage en anden passende stilling inden for det nye ansættelsesområde, som de ikke ville have været forpligtede til at overtage inden for rammerne af deres hidtidige ansættelsesområde.

Det gælder dog ikke, hvis forpligtelsen til inden for rammerne af det nye ansættelsesområde at overtage en anden stilling måtte være af særlig indgribende karakter over for den enkelte.

Efter stk. 3 får skatteforvaltningen til brug for varetagelse af inddrivelsesopgaven mulighed for at leje fast ejendom eller dele heraf, kontorudstyr med videre af kommunerne. Herved sikres et velordnet forløb for lokalisering både af hensyn til de ansatte og af hensyn til varetagelsen af inddrivelsesopgaven. Denne mulighed omfatter også ret til at leje dele af kommunale ejendomme, for eksempel lokaler i kommunekontorer, som hidtil har været anvendt til varetagelse af den kommunale inddrivelsesopgave, og som skatteforvaltningen fortsat ønsker at anvende til inddrivelsesopgaven. Udøves muligheden til at indgå sådanne lejemål forudsættes, at skatteforvaltningen betaler sædvanlig markedsleje for lejemålet. Der kan være tale om lejemål af såvel kortere som længere varighed.

§ 11 e

De kommunale edb-systemer indeholder et inkassomodul, som bl.a. anvendes i administrationen af inkassosagerne. Det vil også efter 31. december 2007 være vigtigt at skatteforvaltningen har adgang til disse oplysninger både i den almindelige løbende administration og til opslag for så vidt angår tidligere registrerede oplysninger. Til sikring af dette foreslås, at skatteforvaltningen får adgang til kommunernes inkassomoduler med virkning fra to-ugersdagen fra lovens kundgørelse, jf. forslaget § 2, ligesom skatteforvaltningen får ret til at anvende de oplysninger, som er lagret i disse systemer.

Inddrivelsesområdet har på mange punkter berøring med de kommunale bogførings- og regnskabsaktiviteter. Med henblik på imødegå risici for et fald i informationsudvekslingen foreslås, at kommunerne skal give skatteforvaltningen adgang til de oplysninger vedrørende kommunernes bogføring og regnskaber med videre, herunder eksempelvis fagsystemer, som efter skatteforvaltningens skøn er nødvendige for forvaltning af inddrivelsesopgaven. Adgangen omfatter også terminaladgang i relevant omfang.

§ 11 f

Efter bestemmelsen foreslås Landsstyret bemyndiget til at fastsætte regler for den praktiske gennemførelse af overdragelsen af personale, opgaver, sagsakter med videre fra kommunerne til skatteforvaltningen og for den kommunale borgerbetjening på inddrivelsesområdet. Det kan eksempelvis være regler om vederlag for kommunernes borgerbetjening, frister for gennemførelse af de enkelte dele af overdragelsen og regler for overdragelse af arkivmateriale.

Til § 11 g

Det foreslås, at Landsstyret bemyndiges til at indgå aftaler med formidlere af indbetalinger (bankerne, postvæsenet og KNI) om, at de ikke pålægger debitorer gebyrer ved ekspedition af betalinger på under 300 kr. Til gengæld vil betalingsformidlernes udgifter til ekspedition af disse indbetalinger skulle afholdes af landskassen. Forslaget er begrundet i de almindelige bemærkninger afsnit om indbetalinger.

Til nr. 6

Der foreslås indsat et nyt kapitel 3 med overskriften foranstaltninger, ikrafttrædelse med videre.

Til nr. 7

§ 12 a

Bestemmelsens stk. 1 hjemler adgang til, at sager om fastsættelse af bøder i henhold til § 12 kan afgøres administrativt.

Udtrykket "mere indgribende foranstaltninger" omfatter blandt andet tilfælde, hvor en overtrædelse kan foranstalles med ophold i anstalten.

Sagen kan alene afsluttes ved en administrativ bøde, hvis den sigtede både erklærer sig skyldig i det i tilkendegivelsen beskrevne forhold og forpligter sig til at betale den angivne bøde. Såfremt den sigtede for eksempel af hensyn til sagens hurtige afslutning accepterer at betale bøden, men ikke kan erkende sig skyldig, er betingelserne for sagens afslutning ikke til stede.

En administrativ bødevedtagelse er udtryk for et forlig mellem skatteforvaltningen og den sigtede. Såfremt den sigtede ikke ønsker et sådant forlig eller såfremt han ikke reagerer på skatteforvaltningens henvendelse herom, overgives sagen til Politimesteren i Grønland med anmodning om udfærdigelse af anklageskrift og sagens afgørelse ved domstolene.

Bødeforlægget skal i medfør af stk. 2 opfylde de til enhver tid gældende indholdsmæssige krav til anklageskrifter ifølge lovgivningen om retsplejen i kriminalsager, jf. for tiden retsplejelovens kapitel 5. Uagtet at retsplejeloven for tiden

ikke indeholder specifikke krav til udformning eller indhold af et anklageskrift, skal tilkendegivelsen udover en nøjagtig betegnelse af den sigtede indeholde en sådan beskrivelse af forholdet, at dette klart kan individualiseres i tidsmæssig og stedlig henseende. Endvidere skal tilkendegivelsen indeholde en præcis angivelse af de bestemmelser, som måtte være overtrådt tillige med angivelse af, hvilke foranstaltningsbestemmelser en sådan overtrædelse er omfattet af.

Ifølge stk. 3 betyder den sigtedes vedtagelse af skatteforvaltningens bødeforlæg en endelig afgørelse af ansvarsspørgsmålet og bødevedttagelsen erstatter således en domstolsbehandling.

§ 12 b

Bestemmelsens stk. 1 medfører, at der kan fastsættes regler om idømmelse af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifter (bekendtgørelser), der udstedes i medfør af landstingsloven.

I henhold til stk. 2 kan også juridiske personer som sådan idømmes bøde for overtrædelse af forskrifterne.

§ 12 c

Bestemmelsen indebærer, at bøder, der vedtages administrativt samt vedtages eller idømmes hos domstolene i medfør af §§ 12-12 b tilfalder landskassen.

Til § 2

Stk. 1

Det foreslås, at landstingsloven træder i kraft den 1. januar 2008.

Stk. 2

Det foreslås, at landstingslov om kommunalt samarbejde om opkrævning og inddrivelse af fordringer ophæves, da den efter oprettelse af én landsdækkende inddrivelsesmyndighed bliver overflødig.

Stk. 3

Det foreslås, at § 11 e og § 11 f træder i kraft to-ugersdagen efter, at de er fremsendt til Landstinget, Rigsombudet, politiet, kommunerne og domstolene.

Bestemmelsen svarer til den almindelige ikrafttrædelsesregel i landstingslov om landstinget og landsstyret, § 25, stk. 1. Landsstyret får på denne måde mulighed for at ikraftsætte gennemførelsesbestemmelser til loven, jf. § 11 e, fra tidspunktet for

lovens kundgørelse. Endvidere vil kommunerne fra samme tidspunkt være forpligtet til at give skatteforvaltningen fornøden adgang til deres inkassosystemer med videre i medfør af § 11 d.